

130330 Påsknatten Anna Apell

Ingen av oss ha kunnat undgå det. Mörkret har skingrats, dragit sig undan och skuggorna har lysts upp. Ljuset har segrat. Ljuset, uppståndelsen och livet. Och som Mats sjöng ”Nu gläder sig även vår moder kyrkan, smyckad av det eviga ljusets strålar. O må denna boning fyllas av de trognas glädje och jubel”.
Kristus är uppstånden. Ja han är sannerligen uppstånden.

Stilla veckan är slut, lidandet är över, döden besegrad och uppenbarelsbokens rad ”Se jag gör allting nytt” har blivit besannad.

Men hur många av oss har inte, liksom kvinnorna, oroat oss på vägen mot graven och ställt oss frågan - hur det ska gå? Vem ska rulla undan stenen från graven för oss?

Jag har försökt föreställa mig hur det måste ha känts för de tre kvinnorna när de var på väg mot graven med välluktande kryddor för att smörja Jesu kropp. Jag kan ana men inte fullt veta. – Jag kan ju endast veta hur det känns när jag går till mina näras gravar. Till gravplatsen där så många minnen väcks till liv och där den kalla stenen och spirande blommorna blir en paradox i sig. Detta är den natt då vi firar denna paradox upplösning, vi firar att det bortom nattens mörker, bortom döden (och livets alla dödar) finns nytt liv och nya livsmöjligheter. Den kalla stenen har inte sista ordet, mörkret står inte emot ljuset - utan ur mörkret bryter kaskader av ljus fram.

När kvinnorna kom till graven så mötte de en ängel. De hade förväntat sig att möta en död kropp. Men
Kristus är uppstånden. Ja, han är sannerligen uppstånden.

I min hand har jag en ängel av glas. Den kommer från norska bymisionen, en motsvarighet till stadsmissionen. På bymisionen arbetar människor som förlorat det mesta i livet, genom alkohol, missbruk. De lider av psykisk och fysisk ohälsa. I sitt arbete tillverkar de änglar av glas genom att sammanfoga tre olika glasskärvor, en kropp och två vingar. Skärvorna blir till en ängel. *Änglarna är en symbol för att det som tillsynes är ödelagt kan bli något nytt och vackert.*

Vi ska om en stund ha dopförnyelse vid Mariastatyn. Dopet som också följer påsknattens mönster – genom död till liv. Det finns nya livsmöjligheter, nytt liv och ny kraft även bortom den horisont vi inte kan sträcka oss över. Genom dopet lever vi våra liv i gemenskap med Gud. *I gemenskap med honom som har makt att skapa nytt och forma nya möjligheter av det som var brustet och trasigt.*

Detta är befrielsen och försoningens natt. Livets vatten i dopfunten berättar att – Du är fri och förlåten. Du får börja på nytt och på nytt varje dag. Det är att leva i sitt dop. ”Du blir aldrig färdig och det är som det ska” skriver Tomas Tranströmer. Det är som det ska.

Det är lätt att fastna i minnen av misstag som gjorts, av sårigheter och kantstötter som vi fått men också tillfogat andra. Det är så lätt att böra älta och att bitterhet äter upp livsmöjligheterna och att nuet tappas bort. I dopets vatten får vi lägga bort allt som blev fel, det som blev destruktivt och dödade - för att få nytt

liv och följa den röst som säger *jag är världens ljus, den som följer mig ska inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.*

Jag har en ängel i min hand, jag önskar jag hade en till er var. Men jag får ge er den i mina tankar. En Guds ängel som en påminnelse om Guds skaparkraft, en påminnelse att stenen till graven, till det som är dött, är bortrullad. ”Var inte förskräckta” så sträcker Ängeln ut sin hand och visar oss vägen mot Galiléen, mot nytt liv, ljus och glädje. Säger; Ni söker efter Jesus från Nasaret, han som blev korsfäst. Han har uppstått.

Kristus är uppstånden. Ja, han är sannerligen uppstånden.